

lige Fordele til Gengæld, maa man deraf slutte, at faar han disse væsentlige Fordele, kan han gaa ind derpaa. Saadan vil alle fornuftige Mennesker slutte, men derfor behøver juridiske Professorer jo ikke at slutte saadan. Hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing i sin Instruks vilde have indsat et Udtryk, der godtgjorde, at han under ingen Omstændighed gik ind paa en Militærkonvention med Tyskland, saa vilde han ikke have brugt Udtrykket „medmindre“ — men saa vilde han have sagt f. Eks. „selvom“ — noget saadant bør Landet ikke udsætte sig for, *selv om* det faar væsentlige Fordele til Gengæld. Men det sagde det ærede Medlem *ikke*.

Jeg ved ikke, om det Udtryk, det ærede Medlem har brugt, er sat paa Skruer, og heller ikke ved jeg, om det ærede Medlem mestrer det danske Sprog i en saadan Grad, at han er i Stand til at vælge de Udtryk, der dækker over hans Tanker — han har jo ikke altid været i Stand til at udtale sig saaledes, at han ikke kunde misforstaas, og det af Folk, der havde lige saa stort Kendskab til det danske Sprog som det ærede Medlem. Men hans Instruks er altsaa indrettet saaledes, at han er „betænkelig“ — og betænkelig betyder ikke saa forfærdelig meget. Han har to Grunde til ikke at gaa ind paa en Militærkonvention; men den tredie Grund: Neutralitetens Opretholdelse, taler han ikke om, og hans Udtryk er af den Art, at de *maa* forstaas saaledes, at naar han kunde faa de Betingelser opfyldt, han ønskede, yar han ogsaa i Stand til at gaa ind paa Militærkonventionen.

I det Udtryk, som det ærede Medlem har brugt, ligger efter min Opfattelse et Tilbud om en Militærkonvention fra dansk Side, et Tilbud paa Betingelser. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem forleden Dag, da han tog Ordet, efter at Forsvarsministeren paa saa udmærket en Maade havde anvist ham den Plads, der tilkommer ham, begyndte — saaledes som jeg har hørt ham begynde saa mange Gange før, naar han skulde til at imødegaa en Udtalelse, som han havde vanskeligt ved at imødegaa — med at sige, at der var jo ikke noget nyt i det, der var sagt. Det er sandelig ikke noget nyt at høre det ærede Medlem sige dette; det er vi saa vante til at høre. Der var en Tid, da det ærede Medlem var kommet ind paa immervæk at opleve noget nyt, og det kunde jo være ganske morsomt. Men nu synes jeg, det ærede Medlem bør lægge den Vending af, at der ikke er fremkommet noget nyt; for vi ved allesammen, hvad den dækker over. Derimod indrømmer jeg, at

det ærede Medlem stadig bringer noget nyt, naar han skal forsvare og forklare sin Instruks. Naar der er Tale om, hvorvidt der forelaa et Tilbud om en Militærkonvention eller ej, saa har han stadig noget nyt at forsvare sig med.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at hans Instruks var et Afslag paa et Tilbud fra tysk Side om en Militærkonvention; og det rejste de mindre Profeter i Partiet Venstre omkring i Landet med, men om de kunde faa Folk til at tro det, ved jeg ikke. Men da der ikke fra tysk Side har foreligget noget som helst Tilbud om en Militærkonvention, vil det være noget vanskeligt at forstaa, hvad der kunde bevæge det ærede Medlem til at give Afslag paa et Tilbud, der ingen Sinde har foreligget. Det er den første Forklaring. — Den anden Forklaring er den, at der var intet Tilbud fremsat fra dansk Side. Det er altsaa en Forklaring, der ganske strider mod Ordene i Instruksen i Sammenhæng med det enkelte Udtryk „medmindre“. Forstaar man Dansk, maa man opfatte disse Ord i Instruksen som et Tilbud fra dansk Side. Men det ærede Medlem hævder, at der er intet Tilbud fra dansk Side. Det er den anden Forklaring. — Den tredie Forklaring er: Jo, der er nok et Tilbud, men det er et Tilbud paa saadanne Betingelser, at Moltke ikke kunde gaa ind paa dem. Saadan sidder det ærede Medlem fra Ringkøbing i det med Hensyn til sin Instruks. Han har immervæk noget nyt, og jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem nedlader sig til at tage Ordet igen i denne Debat, oplever vi en ny Forklaring — men den maa være noget mere holdbar end de Forklaringer, vi hidtil har oplevet fra det ærede Medlem. De Forklaringer duer ikke. Dem slipper han ikke vel fra.

Saa har Lütken altsaa faaet sin Instruks; og saa gaar han igen til en Samtale med Moltke. Nu lægger Moltke sin Mading for Lütken og den Mand, der har udsendt ham, paa en lidt anden Maade, end han har gjort før. Lütken har talt om, at det, som man vil her i Landet, er Neutralitet, og efter at Moltke nu har indset, at han har jaget Lütken Skræk i Livet ved sin Trusel om, hvad der vilde ske for Danmark i Tilfælde af en Krig, synes han, at han ogsaa maa bringe Lütken og den, der sendte ham, til at forstaa, at Neutralitet er noget, som Tyskland aldeles ikke kan acceptere. Derfor gaar det fra Generalens Side i denne Samtale ud paa at faa Neutraliteten ekspederet ud af Verden. Lütken refererer hans Udtalelser paa følgende Maade: Lütken udtalte, at han vilde